

ger i saa Henseende, som jeg vil finde det rimeligt bliver velvilligt overvejet af det kommende Udvalg, og som dette saa vil tage Standpunkt til. Jeg er altsaa ikke imod Skattens Bevægelighed, thi den maa være bevægelig, det er bl. a. igennem Bevægeligheden, man maa søge, saa vidt det er gør ligt, at hindre Overvæltning. Men det skal være en Bevægelighed efter Regler og ikke efter ministeriel Vilkaarlighed. Hvorledes disse Regler nu kunde tænkes indrettet, er det ikke Øjeblikket til at komme ind paa her. Jeg tror, man snarere skader Forhandlingen ved her at fremsætte alt for bestemte Krav i saa Henseende. Man kan, som det ærede Medlem fra Nyborg, fremsætte et Forslag til Overvejelse, det er meget godt, men jeg ønsker ikke for Øjeblikket at binde mig til nogen bestemt Fremgangsmaade. Det maa vi langt hellere tale om i Udvalget.

Den højtærede Minister antydede som en mildnende Omstændighed ved den vilkaarlige Ændring af Skatten, der efter Lovforslaget skulde finde Sted, at han ikke havde tænkt sig at tage denne Myndighed i sin egen Haand alene, men at overlade den væsentlig til en Kommission, som skulde være sammensat efter Forslag dels af Prisreguleringskommissionen, dels af Handelsministeriet, dels af Krigsfor sikringsbestyrelsen. Ja, jeg kan ikke sige, at dette stemmer mig væsentlig blidere, at man tænker sig at lægge denne Myndighed over til en saadan udenparlamentarisk Kommission eller en Kombination af forskellige Kommissioner. Efterhaanden som Krigens skrider frem og den Tilstand, som vi oprindeligt formodede kun vilde være nogle faa Maaneder, altsaa være ret forbigaaende, fortsættes i Aarevis, uden at vi kan se nogen Ende derpaa, tror jeg, at den parlamentariske Kontrol i større Udstrækning end tidligere maa indtræde overfor alle disse Foranstaltninger. Det er ikke tilstrækkeligt, at der nedsættes saadanne Kommissioner, i hvis Hænder dette eller hint lægges, naar det drejer sig om Foranstaltninger og Beslutninger, som er afgørende for mange Menneskers Velfærd, ja, for hele Erhvervs Bestaaen og Trivsel. Vi maa komme ind paa her at kræve bestemte Regler i Lovene; og hvor Regler ikke kan gøre det, men man maa overlade det til Administrationen at træffe Bestemmelse, maa Rigsdagen have mere Indseende dermed end tidligere.

Med Hensyn til Afgørelsen af Spørgsmaalet om Fragtstigninger som Norm for en mulig Tonnageafgifts eller anden Af-

gifts Bevægelighed vil jeg henstille til den højtærede Minister at overveje allerede nu, om dette Spørgsmaal ikke passende kunde tænkes løst ved, at man vælger visse Standardartikler. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) har nemlig aabenbart Ret i, at det vil være en uløselig Opgave at udfinde Maalet for Fragtstigningerne, naar man tager den hele besørgede Fragtmængde, idet navnlig Stykgodsfragterne kan afhænge af saa overordentlig mange og saa vekslende Forhold, at vi derigennem ikke vil kunne faa noget fast Grundlag. Men det vil vel nok være muligt at tage visse Standardartikler — og særlig da dem, som hele Foranstaltningen tager Sigte paa: Majs og Kul og muligvis enkelte andre — som Maalestok for Fragtforhøjelserne.

Den højtærede Minister sagde, og betonedede det meget stærkt — her synes han ikke at forstaa Spøg —, at naar han stillede sig i Forhandlingsvillighedens Tegn, naar han var villig til at forhandle om et andet Grundlag for denne Afgifts Paalægelse og i det hele taget om andre Regler end de i Lovforslaget opstillede, var der dog eet Punkt, hvor han ikke vilde vige en Tomme: han vilde ikke lade sig fratage noget som helst af den Myndighed, han havde faaet ved Loven af 7. August 1914. Jeg vil dog gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at det er der heller ingen, der tilsigter her. Vi er, antager jeg, ude af Stand til at gøre denne Lov om, skønt jeg for mit Vedkommende maa indrømme, at skulde jeg nu være med til at skrive denne Lov, vilde jeg skrive den noget anderledes. Naturligvis maa der vedblivende ligge en betydelig Myndighed i Ministerens Haand under saa ekstraordinære Forhold, men jeg vilde unægtelig nu forme Loven med noget større Begrænsning, end det skete den Gang, i det første Øjeblik efter Krigens Udbrud, under de mægtige, overvældende Indtryk af de store Begivenheder, som styrtede ind over os, og med den Tanke, som vistnok var fremherskende hos de fleste af os, at denne Krig ikke vilde være det ene Aar efter det andet. Det er nu en Ting for sig, men her er jo overhovedet ikke Tale om at gøre Loven af 7. August 1914 om. Ministeren har selv anerkendt — jeg tror ogsaa, han udtalte det i Lørdags —, at en saadan Afgift, som der her er Tale om, kan Ministeren ikke paalægge paa Grundlag af Loven af 7. August 1914. Det er netop derfor, han kommer med dette Lovforslag. Thi hvis den højtærede Minister havde